

בע"א (ירושלים) 4403-10-17 - אליהו בוהדנה נ' מדינת ישראל

בע"א (ירושלים) 4403-10-17 - אליהו בוהדנה נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

בע"א (ירושלים) 4403-10-17

אליהו בוהדנה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

[14.11.2017]

כבוד השופטת סיגל אלבו

החלטה

1. רכב מ.ר. 8269074 (להלן: "הרכב"), נתפס בידי המשיבה ביום 10.10.17, בעקבות צו תפיסה לפי סעיף 23-24 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, שניתן ביום 2.10.17.
2. צו זה ניתן על יסוד בקשת המשיבה בה נטען, כי ביום 20.9.17 וביום 28.9.17 נצפה הרכב עומד בצידי הכביש ברח' גבעת שאול ובאמצעותו בוצעו עבירות של הדבקת מודעות ללא היתר, וכי מדביקי המודעות נמלטו. טענות המבקש
3. המבקש טוען כי לא הדביק מודעות באמצעות הרכב, וכי אין בראיות שצירפה המשיבה כדי להקים חשד סביר לביצוע עבירה. כך, התצהיר של המפקח נערך ארבעה ימים לאחר האירוע האחרון ומשקלו נמוך מאוד, ולא הוצג תיעוד של האירוע מזמן אמת. אשר לתמונות שהגישה המשיבה, לא ברור מתי והיכן צולמו.
4. כן טוען המבקש, כי תפיסת הרכב אינה דרושה לתכלית המניעתית של מניעת עבירות עתידיות.
5. עוד טוען המבקש, כי תפיסת הרכב אינה מידתית וכי תוחלת העונש קטנה בהרבה משווי הרכב. כך, העונש המירבי בעבירה זו הוא 600 ₪, בעוד ששווי הרכב הוא 30,000 ₪.
6. לבסוף טוען המבקש, כי התפיסה בוצעה באישון לילה מבלי שהודיעו למבקש על ביצוע התפיסה ומבלי שנכחו עדים בעת התפיסה.

טענות המשיבה

7. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הרכב נתפס בעקבות צו תפיסה שניתן על ידי בית המשפט, וכי ישנן ראיות לכך כי הרכב שימש לביצוע עבירה של הדבקת מודעות. המשיבה מציינת כי אין זו הפעם הראשונה בה מבצע המבקש עבירות מסוג זה, וכי זו הפעם השלישית בה נתפס רכבו של המבקש בשל אותה עבירה, אך הדבר אינו מרתיע אותו מלהמשיך ולבצע עבירה של הדבקת מודעות.
8. עוד טענה המשיבה, כי מדובר בעבירה הגורמת לפגיעה חמורה בחזות העיר ואף מביאה לפגיעה קשה בצדק החברתי.
- דיון והכרעה
9. תנאי לתפיסתו של חפץ לפי פקודת סדר הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט-1969 הוא קיומו של יסוד סביר להניח כי בחפץ נעברה עבירה או שמתכוונים לעבור בו עבירה. כאמור, המבקש טוען כי אין בראיות שהציגה המשיבה לבסס קיומו של יסוד סביר לביצוע עבירה ברכב.
10. הראיות שצירפה המשיבה, ושעל יסודן ניתן צו החיפוש והתפיסה, הן תצהירו של מר שם טוב רזיאל, מפקח גרפיטי בעיריית ירושלים, וכן תמונות שצולמו על ידו. בתצהירו של מר רזיאל נטען, כי ביום 20.9.17 בשעה 05:30 ראה את "הרכב המבוקש" עומד בכביש ברח' גבעת שאול וממנו מוציא מודעות להדבקה ברחבי העיר. לאחר פניית המפקח לבחור שנהג ברכב, ברח האחרון עם הרכב. כן נטען בתצהיר, כי ביום 28.9.17 ראה המפקח את הרכב פעם נוספת כשבחורים מוציאים מן הרכב מודעות ומבצעים הדבקה ללא היתר.
11. המבקש טוען כי אין לייחס משקל לתצהיר שכן זה נחתם ביום 1.10.17, 10 ימים לאחר האירוע הראשון ו-3 ימים לאחר האירוע השני, ואף לא צוין בו מספר הרכב.
12. איני מקבלת טענה זו. חלוף פרק זמן של מספר ימים אינו פוגע במשקלו של התצהיר והאמור בו, וודאי שעה שדי בקיומו של יסוד סביר להניח כי בוצעה ברכב עבירה. כך גם העובדה שבתצהיר לא צוין מפורשות מספר הרכב אינו פוגע במשקלו, שכן ברור כי הרכב המוזכר בתצהירו של מר רזיאל הוא הרכב נשוא הבקשה, שהרי הוא מכונה בתצהיר "הרכב המבוקש" (סעיף 2 לתצהיר).
13. די באמור בתצהירו של המפקח על מנת לחצות את הרף הנדרש על מנת לקבוע קיומו של יסוד סביר להניח כי הרכב שימש לביצוע עבירה של הדבקת מודעות.
14. תצהירו של המפקח אף נתמך בתמונות שצולמו על ידו, ובהן נראה רכב ומודעות תלויות על קירות.

15. יובהר, כי לעניין זה, אין נפקא מינה האם המבקש הוא שהדביק את המודעות בעצמו ודי בכך שקיימות ראיות המקימות יסוד סביר להניח כי רכבו של המבקש שימש את מבצעי העבירה ככלי עזר להדבקת המודעות.
16. מכאן שהתפיסה בוצעה כדין, שכן יש יסוד סביר להניח כי בחפץ נעברה עבירה.
17. אשר לטענת המבקש, כי התפיסה נעשתה באישון לילה מבלי שהודע למבקש על ביצועה ומבלי שנכחו בתפיסה שני עדים, הרי שגם בטענה זו אין להביא לביטול הליך התפיסה. ראשית, התפיסה בוצעה על ידי שוטרים מכוח צו שניתן על ידי בית המשפט, ואין חובה להודיע לבעל הרכב על תפיסתו עובר לביצוע התפיסה. שנית, המבקש טוען כי התפיסה בוצעה ללא נוכחות עדים, אך לא ברור על מה הוא מבסס טענתו, כאשר באותה נשימה הוא טוען כי התפיסה בוצעה באישון לילה, מבלי שהדבר הובא לידיעתו ומבלי שהיה נוכח בעת ביצוע התפיסה.
18. כעת, יש להוסיף ולבחון האם המשך החזקת התפוס משרת תכלית המשתלבת עם מקור סמכות לתפיסה, כשהתכליות האפשריות הן תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל עמ' 9-10 (פורסם בנבו, 12.3.06)).
19. כאמור, קיים יסוד סביר לחשש כי הרכב שימש לתליית מודעות, וזאת בשני אירועים נפרדים, ועל כן חששה של המשיבה כי המבקש ימשיך וישתמש ברכב לצורך הדבקת מודעות הינו מבוסס.
20. בעניין זה איני מקבלת את טענת המבקש, כי הואיל ומדובר בעבירה שהקנס בגינה הוא 600 ₪, אין מקום לתפוס רכב ששווי 30,000 ₪. ראשית, יובהר, כי הקנס בגין הדבקת מודעה אחת הוא נמוך, אך כאשר מדובר בהדבקת מספר רב של מודעות וכאשר מדובר בעבירה החוזרת ונשנית על עצמה, הקנס יכול להגיע לאלפי שקלים ואף לעשרות אלפי שקלים. במקרה זה, החשד המיוחס למשיב הוא לגבי שני אירועים, כאשר בהתאם לאמור בתצהירו של מר רזיאל בכל אחד מהאירועים נצפו מודעות מוצאות מהרכב ולא מודעה אחת בלבד.
21. שנית, כאשר מדובר בתכלית של מניעה מביצוע עבירות עתידיות, וכאשר מדובר בקיומו של חשש לעבירה הנשנית על עצמה, גובה הקנס אינו השיקול היחיד על מנת להשיג את המטרה של מניעת עבירות עתידיות.
22. משמצאתי כי תכלית התפיסה מתקיימת, "יש לבחון האם ניתן באיזון ראוי להשיג את מטרת התפיסה תוך פגיעה פחותה בבעל הקנין בנכס" (עניין לרגו הנ"ל, עמ' 11-12).
23. הואיל ומטענות המבקש עולה, כי הרכב משמש לו כאמצעי ניידות, אני סבורה כי החזקת הרכב תהווה פגיעה בלתי מידתית בקניינו של המבקש, וכי ניתן לאתר "חלופת תפיסה" בדמות הפקדה כספית.
24. פסיקת בית המשפט העליון מצאה כי הפקדות הנעות בין 25-30% משווי התפוס, כאשר דובר בכלי רכב, היא סבירה (בש"פ 6529/10 מגידש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.09.2010; בשפ 5769/12 מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.08.2012)).
25. במכלול הנסיבות, בהתחשב באופי העבירה והקנס המוטל בצידה, וכן בשווי הרכב שלטענת המבקש עומד על 30,000 ₪, אני קובעת כי הרכב ישוחרר לידי המבקש כנגד הפקדת סך של 5,000 ₪ במזומן או בערבות בנקאית בתוקף לשנה.
26. הסכום ישמש כערובה לכך שהמבקש ימנע מביצוע עבירות של הדבקת מודעות ושלטים ללא היתר, מתוך הרכב.
27. אם תבוצע עבירה כאמור תהא המשיבה רשאית לעתור לחילוט ההפקדה, וזאת בנוסף לכל הליך. ניתנה היום, כ"ה חשוון תשע"ח, 14 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.